

Bevezető és ajánlás

(Állítólag, minden rendes könyvben szokott ilyen lenni. Rajtam ne múljon!)

Halihó! Sziasztok!

Jelentem, újra itt vagyok! Mert tőlem aztán nem lehet egykönnyen megszabadulni. Akik az előző kötetről lemaradtak, azoknak röviden bemutatkozom. Roxi vagyok. Vagy Roxos. Vagy te pizsok disznó, esetleg népművészeti mázas cserépedény, alias köcsög... Tündérmazsola, gazdi szemefénye... Attól függően, hogy egyrészt a gazdin milyen gatya van, másrészt, hogy én épp milyen akcióban veszek részt.

Történetem 2016.12.27-én kezdődött azzal, hogy megszülettem. Folytatódott 2017. február 25-én azzal, hogy a gazdi megjelent a tenyésztőmnél, engem felnyalábolt, és hazafuvaroztatott a Főnival.

Röpke egy év alatt, a gazdiban megfogalmazódott az a gondolat, hogy rátaszajt engem a népszerűség útjára, és elkezdett írni egy blogot. Ennek azonnal fergeteges sikere lett. Tulajdonképpen a gazdi anyukáján, az imádott Mamikámon kívül, a kutya nem volt kíváncsi ránk. De a gazdi nem adta fel! Erőlködött, mint Quasimodo a balett felvételin. Írt, írt, írt... Aztán valahogy csak ránk kaptak a népek, mint drogos a kokainra. Gyűltek az olvasók az oldalunkon, egyre többen követték nyomon a kalandjainkat. Mert abból aztán akadt bőven. Voltak tettestársaink is, úgy a négylábúak, mint a kétlábúak között. Mert először is, itt van ugye Szaff, akit a Főni, azaz a gazdi férje csempészett be a falkánkba, megmentve őt ezzel attól, hogy egy menhely keserű kenyerét egye. Szerintem, kölcsönösen jól jártunk egymással, bár a gazdi neki is, ugyanúgy, mint nekem, igen gyakran belengeti,

hogy előbb-utóbb a fajtamentőknél fogjuk végezni. Vagy elcserél holmi fonnyadt salátalevélre, esetleg satnya kaktuszra. De nem kell aggódni, a gazdinak csak a szája jár, mint szájkaratésnak a kocsmai verekedéskor.

Aztán, amikor ifjúságom legszebb éveit élvezhettem volna, megjelent a színen Mogyoró, a gazdi elsőszülött csemetéjének, Kitti kölyökgazdinak a szellelbélelt, hurrikánmeghajtású border collie-ja, aki azóta a nyakunkon maradt, mint vegán étteremtulajdonoson a csülkös pacal. Az én gondtalan ifjúságomat pedig elfújta a szél, és már csak álmaiban jönnek elő a boldog békeidők, amikor még senki se cakkozta a bundámat, ha épp labdáztam a gazdival. Mogyoró egyébként bárki belső alkatrészeit képes seperc alatt átrendezni, mindenféle eszköz nélkül, kizárólag a saját négy lábát használva a belek kitaposásához. Szűk családi körünkhöz tartozik Macs, aki szerintem, kizárólag azért született, hogy alkalmanként pokollá tegye az életünket a vernyákolásával. Tulajdonképpen, ebtársaimmal már régen át tudtuk volna kergetni az árnyékvilágba, ám nem tehetjük, mert a gazdi már azért is Föld körüli pályára állítással fenyegetőzik, ha a kajáját elcsaklizzuk a bélpoklos, nyávogó istenverésétől.

A falkához tartozik még, nem ükunokai fokon, és nem XXX. századbeli rokon, hanem a legjobb haverom, Zozi, Zokni, Zozó... Kinek, hogy tetszik. Tőle jobb haverom csak a gazdája, Zsófi, aki tulajdonképpen a pótgazdám is egyben, mert amikor a gazdi dereka úgy dönt, hogy függetleníti magát a gazdatesttől, akkor Zsófi az, aki mentőangyalként megjelenik nálunk, felnyalábolja az egész társaságot, és elindul velünk világot látni. Szintén gyakori szereplője a bejegyzéseknek Éva anyu, Zsófi anyukája, aki a megtisztelő „anyu” címet akkor érdemelte ki, amikor a gazdi mellé állt, amikor Szaff élet-halál harcát vívta a tetanuszfertőzéssel.

A kétlábúaknál szólnom kell még a gazdi kölykeiről, Kitti kölyökgazdin kívül is. Gyakran szerepel a könyvben Kisfőnök, aki a gazdi harmadszülött csemetéje, és Ádám kölyökgazdi, akinek a legjobb tulajdonsága, hogy van egy felesége, akit imádok. Amúgy Kisfőnök és Ádám kölyökgazdi Macs pártiak, szóval: árulók!

Aztán persze, az előző kötetben felsorakozott még egy csomó más szereplő is, akiknek nagy része ebben a kötetben is jelen lesz.

Az első kötetet 2021. júniusával zártuk. Muszáj volt, mert lassan már hosszabbra nyúlt, mint Dosztojevszkij Bűn és bűnhődése.

Ahogy a gazdi lezárta a történetfolyamot, hamarosan kiadót is találtunk, akiknek ezúton is hálát rebegünk, mert könnyebb a három lábú sünnek keringőzve átkelni az autópályán, mint manapság kiadóra lelni. Szóval, srácok: köszönjük!

Ám azzal, hogy az első kötetnek véget vetettünk, mint Hófehérke mostohája a gondtalan törpés napoknak, az élet még nem állt meg, sőt mi se váltunk otthon gubbasztó, unalmas ebekké. Szóval, mint az várható volt: folyt. köv.

Az előző naplóban a gazdi igen gyakran hajlítgatta a tér – idő kontinuumot, ebben a kötetben viszont szigorúan ragaszkodunk az idővonalhoz. Mindent csak szépen sorjában! Időugrás csak abban az esetben lesz, ha – hála a gazdi katyvaszos szerkesztésének és az időrendborogatásoknak – az adott bejegyzés már szerepelt az első kötetben. Mert jó, jó, hogy ismétlés a tudás édesanyja, de azért mindennek van határa.

Sajnos, nem lesz már velünk Mamikám, aki 2021. június 30-tól már őrangyalként kísért bennünket az útjainkon, és gyanítom, amikor a gazdiban felmerül a „rövidebb és sima” útra rátérés gondolata, akkor két kezébe temeti az arcát, és csak csendesen sziszegi maga elé, hogy mit vétett, amiért ilyen gyermekkel áldotta meg a sors. Ezzel a kötéssel, csak úgy, mint az előzővel, az Ő kedves, örökké mosolygós lénye előtt tisztelgünk. Tőle tanultuk meg, hogy egy bátorító szó, a mások megnevettetése többet segít, mint bármely drága gyógyszer a patikában. És bár jelenleg a naplót még nem lehet receptre kapni, mi mégis jó szívvél ajánljuk mindenkinek, akinek szüksége van arra, hogy nevetéssel űzze el a zord felleget a feje fölül.

Na, jó! Itt a vége a komoly, filozofikus gondolatáradatnak! Én azt mondom, vágjunk a közepébe!

Mert tudjátok, ez a napló jobb, mint a kávé, mert nemcsak feldob, de fenn is tart!

Kívánunk mindenkinek nagyon jó szórakozást!

Roxi kutya és a gazdi

Beleolvasó második része

rádöbbsent, hogy én a Micimackóból egyértelműen a Nyuszi vagyok. Nyuszi, aki bár szereti Tigris, de határozottan idegesíti a hebrencskedése, önző dög, aki sajnálja Micimackótól a mézet, ahogy én a labdát mindenkitől, és aki elég pszichopata ahhoz, hogy a két labda mellé még a labdának kinéző almákért is kapkodjak. Szóval, új szereposztás lett. Bagoly helyett, én lettem a pszichopata, önző Nyuszi... A legközelebbi viszontlátásig nagy pacsi és boldog vau: Roxi kutya 🐶🐾

Van, amikor minden összejön. Ha szerencsénk van, akkor pozitív módon.

Naplóbejegyzés: 2021.08.23.

Halihó! Hú, de csodás - nagyon klassz - örült - bolond egy nap volt a tegnapi! Kezdődött azzal, hogy Kitti kölyökgazdi felpakolt bennünket gazdistól, és elindultunk világot látni. Azt mondta, hogy csuda szép helyet mutat a gazdinak, hogy ne sírjon a szája, amiért csak fotókon láthatja, milyen szuper tájakat barangol be ő maga Mogyival. Én már az út elején biztosítottam a jó hangulatot azzal, hogy az út közepére nyomoztam. Kitti kapott is az alkalmon, és közölte, hogy ritka nagy paraszt vagyok, bezzeg az ő kicsi kutyuskája, ilyet még véletlenül se, és mindig szépen lehúzódik... A gazdi, miközben magában szidta anyámat, és szedte az "ajándékot", próbálta védeni a védhetetlent. Mogyoró és Szaff pedig "böcsületesen", az erdőbe behúzódvá prezentálták, hogy jól nevelt eb, hová megy dolgozni végezni. Erre persze, a kölyökgazdi vérszemet kapott, és büszkén dörgölte a gazdi orra alá, hogy "No, látod? Tessék! Ki a paraszt? A te "diplomás" kutyád! Bezzeg, Mogyi! Édes kis okos

„tündérbogyó!" Erre Mogyi (mintegy tiltakozásul a gazdi, de főleg az én "gyalázásom" ellen), szépen elhelyezkedett az út kellős közepén nyomizó állásban, és jelezte, hogy de, ő is tud tajt paraszt lenni, ha ezt hiányolja a gazdija. Mondjuk, belőle már nem jött semmi, de a gesztust értékelem. A gazdi röhögött, hogy "nesze neked, illemtudó kutya!" Kitti persze nem adta meg magát olyan könnyen, és közölte anyukájával, hogy tök mindegy, mit csinált most Mogyi, a gazdinak kellett sz@rt szedni, neki meg nem! Jó, hogy azt nem tette hozzá, hogy "bebeeee"... Hát, így kezdődött a túra, ami eredetileg kétórásra volt tervezve, tekintve, hogy mindössze hét km-t kellett megtennünk. Kitti viszont nem számolt azzal, hogy míg ő ezt a terepet általában futva teszi meg, addig a gazdi és Szaffi mászva is alig bírta. Nem volt szép tőle, hogy fogadást ajánlott Mogyinak, hogy ki dől ki előbb: Szaffi vagy a gazdi? Mogyoró sem igazán értette, hogy most mi a fene van, olyan tempóban haladunk, mint egy leszedált lajhár, egy delíriumos éjszaka után. A gazdi közölte vele, hogy bocsi, Mogyi, de a gazdád egy zerge, anyugazdid meg már csak egy nyugalmazott rokkant zerge... Ez van. Így aztán Mogyoró hosszan előre rohangászott, majd vissza, bele-belecsípett Szaffiba, vagy épp engem próbált játszani hívni. Én viszont egy lépést nem tágitottam a gazditól, mert ahogy hörgött a hegymenetben, azt hittem, ez lesz az utolsó együtt töltött délelőttünk. Szóval, még a pózolás is bevállaltam szó nélkül, amit Mogyi értetlenül nézett, illetve széttrollkodta a fotózást. Nagy nehezen kiértünk az első hegytetőre, ahol sajnos, már voltak, így a gazdi nem tudta átadni magát a teljes gyönyörködésnek, és átszellemült meditációnak. Az a helyzet, hogy én eléggé nehezen tűröm, ha a gazdi szomorú, ezért inkább jól felkúrtam az agyát. Konkrétan úgy leégettem, hogy a Reichstag lángolása eltaposott cserkész tábortűz volt hozzá képest. A gazdi ki akart ültetni a sziklaperemre, hogy a meseszép táj legyen a háttér. (Közben Kitti

kölyökgazdi Mogyival és Szaffival birkózott a pórázon, merthogy őket meg kellett kötni, mert a másik csoportnál is voltak kutyik, akik nem igazán viselkedtek civilizált módon.) Lényeg a lényeg, hogy a gazdi kiadta az "ülsz" vezényszót. Nem egyszer. Sokszor. Én meg sokszor nem ültem le. Dafke. Mikor a gazdinak már erősen hajazott az orcája színe a méregtől a padlizsánra, kegyeskedtem lefeküdni. Az ülsz helyett. Azt mondta a gazdi, hogy valószínűleg vissza fogja kérni a befizetett tandíjat az edzőnktől, és azt a vagyont, amit eddig az oktatásomra költött, egyszerűbb lett volna szimplán elégetni a kandallóban. A rövid intermezzo után, újra nekivágtunk a meredeknek majd, ami eddig felfelé volt szívás, az most lefelé lett szopás. De lelkesedésünk határtalan volt, mert mint tudjuk, egyszer minden emelkedő véget ér, lefelé pedig a sz@r is gurul. Így bár azt határozottan kikérem a gazdi nevében is magamnak, hogy imádott kétlábúm sz@r lenne, de a gurulás a csórinak simán befigyelhetett volna. Mert mi, négylábúak, könnyedén szaladtunk lefelé, Kitti kölyökgazdi abszolút rutinosan ment, csak a gazdi akarta lépten-nyomon kitörni a bokáját. Azért arra volt ereje, hogy a kidólt fatörzsön tornáztasson. Mivel ezt már senki sem látta, így patent módon hajtottam végre a feladatot. Aztán elérkeztünk a "kilátóhoz", ami igazából egy bánya legmagasabb, harmadik szintje. Azon, ami akkor a szemünk elé tárult, még én is elámultam. A komplett Bükk hegység hevert előttünk, de csodás kilátás nyílt még a Mátrára is. A terep azért itt eléggé veszélyes volt, ezért Mogyi megkötésre ítéltetett. Ez azért nem akadályozta abban, hogy az összes fotót széttrollkodja, és hogy a gazdinak két percet ne engedélyezzen ez a meditációgyilkos. Fájó szívvel búcsúzott a gazdi a tájtól, majd spuri volt hazafelé, mert ebédre megjöttek Ádám kölyökgazdiék. Így lett a délután elmebaj a köbön. Merthogy az van, hogy szeretem én a kölyökgazdit, de főleg szívatni. És ma abszolút kipécéztem magamnak.